

A Fővárosi Ítéletábrla a Szűcs A. Gábor Űgyvédi Iroda (....., űgyintéző: dr. Szűcs A. Gábor űgyvéd) ártal képvlselt felperes neve(....) felperesnek a dr. Balázs Szilvia egyéni űgyvéd (...) ártal képvlselt I.rendű alperes neve(....) I. rendű és a Tarján Űgyvédi Iroda (....., űgyintéző: dr. Tarján Lívla űgyvéd) ártal képvlselt II.rendű alperes neve(....) II. rendű alperes ellen kártérítés íránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék ártal 2018. december 4. napján 10.P...../2018/7. számon meghozott ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyűjtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 (Húszezer) forint összegű űgyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A felperes teljes személyes költségmentességi joga folytán le nem rótt 2.500.000 (Kettőmillió-öttszázezer) forint fellebbezési ílleteket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.000.000 forint, míg a II. rendű alperesnek további 1.000.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes teljes személyes költségmentessége folytán előzetesen meg nem fizetett 1.500.000 forint eljárásí illeteket a Magyar Ártal viseli.

Az ítélet tényállása szerint a felperes és volt felesége T.C. az I. rendű alperesi pénzintézetttől két alkalommal kölcsönt vett fel. A-....-011 számú szerződés alapján 47.000 forintot, ennek törlesztésének kezdete 1992. július 1. napja volt. A ..-....-....-011 számú szerződés eredményeként további 200.000 forint került felvételre, amelynek törlesztése 1992. december 1. napjával kezdődött. A kölcsönök fedezetét képezte az akkor még házastársak tulajdonát képező utca 50. szám alatti ingatlan. Az I. rendű alperes a felperes törlesztési késedelme következtében a II. rendű alperesi végrehajtó irodánál végrehajtási eljárást kezdeményezett. A felperes tartozása a két kölcsönszerződés vonatkozásában 1996. december 10. napján 1.055.420 Ft volt, mely fizetési kötelezettségének öt részletben eleget tett. Az I. rendű alperes a befizetésre tekintettel értesítette a II. rendű alperest, hogy a behajtási eljárást szűneteltesse, íllve függessze fel. Az I. rendű alperes a hitelszámlákat 1997. január 1. napjával megsűntette.

A felperesnek és volt házastársának az I. rendű alperesnél vállalkozói hitelszámlája is volt, amely szintén tartozást mutatott. A Budakörnyéki Bíróság 1997. november 17. napján végrehajtási lapot bocsátott ki 15.Gpk...../1994. szám alatt 522.195 forint és járulékaí, valamint a perköltség

behajtására a felperessel szemben. A II. rendű alpereshez a végrehajtási lap 1997. november 25. napján érkezett meg. A felperes a tartozását nem egyenlítette ki, így az I. rendű alperes 2003. április 23-án ismét kezdeményezte a felperessel szemben a végrehajtási eljárást. A Szentendrei Városi Bíróság végrehajtási lapot bocsátott ki 2003. szeptember 17. napján, amely a II. rendű alpereshez ugyanezen a napon megérkezett. A II. rendű alperes a 2004. február 16-án kelt ingatlanárverési hirdetemén útján tájékoztatta a felperest és házastársát arról, hogy a perbeli ingatlanra az 522.195 forint és járulékai végrehajtási ügyben 2004. március 24. napján 11 órára a utca 18. szám alá kitűzte az árverést. A hirdetményben árverési vételárként 8.030.000 forint lett megjelölve. Az ingatlanárverési értesítést a felperes 2004. február 22. napján vette át. A 2004. március 24-én készült árverési jegyzőkönyv szerint a perbeli ingatlant **N.F.E.** 5.630.000 ezer forintos árverési áron megvásárolta. A felperes a II. rendű alperes tevékenységével szemben végrehajtási kifogást terjesztett elő, amelyet a Szentendrei Városi Bíróság elutasított, e határozatot a Pest Megyei Bíróság helybenhagyta. A felperes 2009. október 15. napján kelt feljelentése alapján indult büntetőeljárásban a Pest Megyei Bíróság 2011. október 24-én meghozott ítéletében a II. rendű alperes képviselőjét az ellene hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette, egyidejűleg a pótmagánvádló felperes által előterjesztett polgári jogi igényt elutasította.

A Szentendrei Városi Bíróság előtt **N.F.E.** árverési vevő, mint felperes, valamint jelen per felperese felperes neveés házastársa, mint alperesek között lakásbérleti díj és járulékai iránt indított perben a 2007. április 3. napján meghozott ítéletében a bíróság megállapította, hogy az alperesek a perbeli ingatlan használatáért lakbért kötelesek fizetni és annak megfizetésére kötelezte az alpereseket.

felperes neveés társa felpereseknek **N.F.E.** alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt a Pest Megyei Bíróság előtt folyamatban volt perben a felperesek keresetlevelét a bíróság 2011. június 22-én kelt végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította.

A felperes és házastársa házasságát a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2015. június 11. napján felbontotta.

A felperes a 2016. május 18. napján előterjesztett keresetében 62.402.380 forint vagyoni kára és az ezután járó 32.326.162 forint kamat, továbbá 51.860.275 forint nem vagyoni kára, azaz összesen 150.000.000 forint kártérítés megfizetésére kérte az I. és II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését, mert álláspontja szerint az alperesek a megjelölt kárát közös magatartásukkal okozták. Állítása szerint vagyoni kárát az ingatlan jogellenes árverezése eredményezte, míg nem vagyoni kárához a jogellenes árverezés következtében családi és magánéletében beállt negatív változások vezettek.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, elévülésre hivatkozott. Előadta, hogy a felperes tulajdonjogát 2005. augusztus 9. napjával törölték az ingatlan-nyilvántartásból és ugyanekkor a perbeli ingatlanra bejegyezték az árverési vevő tulajdonjogát is. A felperes az I. rendű alperessel szemben semmilyen igényt nem támasztott a jelen perbeli keresetlevelét megelőzően, így igénye 2010. augusztus 9. napjával elévült.

A II. rendű alperes ellenkérelme is a kereset elutasítására irányult. Ő maga is hivatkozott a követelés elévülésére. E körben azt adta elő, hogy a felperes a II. rendű alperes károkozó magatartásaként a 2004. február 16-ai ingatlanárverési hirdetmény kibocsátását, valamint az ingatlan 2004. március 24. napján történt árverési értékesítését jelölte meg. Kártérítési igényét azonban a keresetlevele előterjesztését megelőzőleg semmilyen formában nem jelezte a II. rendű alperes felé és nem kezdeményezett eljárást kárának megtérítésére annak ellenére, hogy az ingatlanárverési

jegyzőkönyvet 2004. április 22. napján átvette, a felperes követelése tehát legkésőbb 2009. február 17. napjával elévült. A II. rendű alperes érdemben is vitatta a keresetet. Kétségbe vonta, hogy az eljárása jogellenesnek minősülne. E körben azt adta elő, hogy a kibocsátott végrehajtási lap alapján a végrehajtónak eljárási kötelezettsége keletkezik és nincs mérlegelési jogköre. A perbeli ingatlan becsértékének alapját a helyi önkormányzat által kiállított adó- és értékbizonyítványban foglaltak képezték. A becsértékről a felperes tájékoztatást kapott, 2002. október 8. napján vette át az erről szóló értesítést, amely ellen 2002. október 24. napjáig terjeszthetett volna elő kifogást, ezt azonban nem tette meg.

Az elsőfokú bíróság először az alperesek elévülési kifogását vizsgálta és azt alaposnak találta. Határozatát az 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdésére, 141. § (6) bekezdésére, 164. § (1) bekezdésére, az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 324. § (1) bekezdésére, 325. § (1) bekezdésére és 326. § (1) bekezdésére alapította.

Rögzítette, hogy jelen eljárásban 2016. május 18-án terjesztette elő a felperes a keresetét, ezért azt kellett vizsgálni, hogy az ezt megelőző 5 évben volt-e bármelyik alperessel szemben kártérítés iránti igényérvényesítés. A rendelkezésre álló okiratok alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy egyik alperessel szemben sem kezdeményezett kártérítési pert, vagy azt megelőző peren kívüli egyeztetést a felperes a 2012. május 18. - 2018. május 18. napja közötti időszakban. Az I. rendű alperes vonatkozásában a felperes az I. rendű alperes által hivatkozott 2005. augusztus 9. és az ettől számított 5 éves igényérvényesítési határidő lejárt, azaz 2010. augusztus 9. napját nem vonta kétségbe. Az ezt követően 2016. május 18. napján az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete tehát a felperesnek elkésett, azt az elévülési időn túl adta be, így az abban foglalt követelés bírósági úton nem érvényesíthető.

A II. rendű alperes vonatkozásában is megállapíthatónak látta az elévülést a törvényszék, mert annak kezdő időpontja álláspontja szerint legkésőbb 2004. március 24-én volt. Nem látta elfogadhatónak a 2009. október 15-ét, mint az elévülés kezdő időpontját utalva arra, hogy a feljelentéssel az eljáró önálló bírósági végrehajtó, mint természetes személy volt érintve, ugyanakkor a polgári jogviszony alanya a végrehajtó iroda, amellyel szemben nem releváns időpont a feljelentés benyújtásának napja. Mindezek alapján az elévülés kezdő időpontjaként 2012. május 18. napját állapította meg az elsőfokú bíróság, mint az 5 éves elévülési idő kezdetének napját, ehhez képest pedig a felperes követelése elévült, így az elsőfokú bíróság a kereset további érdemi vizsgálatát mellőzte, és azt mindkét alperessel szemben elutasította.

A perköltségről a 150.000.000 forintos pertárgyértékre, valamint az alperesi jogi képviselők által elvégzett tevékenységre tekintettel rendelkezett a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát kérte. Továbbra is arra hivatkozott, hogy a követelése nem évült el tekintettel arra, hogy N.F.E. ellen tulajdonjog megállapítása iránti pert indított a Pest Megyei Bíróság előtt. Az a tény, hogy a keresetet a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasította, a felperes fellebbezési álláspontja szerint nem bír jelentőséggel az elévülés tekintetében, mivel az elévülés bármilyen, a követelés érvényesítésére irányuló cselekménnyel megszakad. A Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése nem szabja feltételül azt, hogy az ügyben érdemi ítélet szülessen, kizárólag az szükséges, hogy a fél bírósági úton érvényesítse jogát, amelyet a felperes kétséget kizáró módon megtett. Azon elsőfokú ítéleti indokolás pedig, mely szerint a per más személyek között volt folyamatban nem foghat helyt, mivel jelen esetben nem az alperes személye, hanem a per tárgya irányadó. A tulajdonjog megállapítása iránt indított per tárgya a utca 50. szám alatti ingatlan,

ami a jelen perben is közvetett módon érintett. Erre tekintettel a tulajdonjog megállapítása iránti per az elévülést megszakította a felperes fellebbezési álláspontja szerint.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntését a Fővárosi Ítéltábla osztotta, annak jogi indokaival azonban csak részben értett egyet.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kereset érdemi vizsgálatát megelőzően abban kellett állást foglalnia, hogy megalapozott-e az alperesek elévülési kifogása, a felperes az alperesekkel szemben mely időpontig élhetett igényérvényesítéssel. Az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, ezért a követelés elévülése esetén annak érdemi vizsgálata szükségtelenné válik.

Megfelelően hívta fel a Ptk. 324. § (1) bekezdését, amely szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik, a 325. § (1) bekezdését, amely előírja, hogy az elévült követelést bírósági úton nem lehet érvényesíteni, valamint a 326. § (1) bekezdését, amely szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

Indokait a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiegészíti a Ptk. 327. § (1) bekezdésével, amely az elévülést megszakító tényekről rendelkezik. Az elévülést a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása – ideértve az egyezséget is –, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése értelmében az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból kezdődik.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes alperesekkel szemben fennálló igényérvényesítése elévült, azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal az elévülési idő kezdetének megállapítása tekintetében nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a keresetlevél előterjesztésének időpontját (2016. május 18. napját) megelőző öt évvel, azaz 2012. május 18. (helyesen: 2011. május 18.) napjától számított öt évben érvényesített-e a felperes kártérítési, vagy bármilyen igényt az alperesekkel szemben.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az esedékesség beálltának az is következménye, hogy ebben az időpontban az elévülés is kezdetét veszi.

A másodfokú bíróság a felperes alperesekkel szemben fennálló igényérvényesítésének elévülését a károsodás bekövetkeztének időpontjától kezdve vizsgálta, azonban a felperes bizonyítása hiányában a rendelkezésre álló adatok alapján csak annyiból tudott kiindulni, hogy az I. rendű alperes a utca 14. szám alatt lévő ingatlanra 2003. április 23. napján végrehajtási lap kiállítását kérte arra alapítva, hogy a Szentendrei Városi Bíróság Pk...../2001. számú határozatával kölcsöntartozás jogcímén a felperest 426.318 forint tőke és ennek kamatai, valamint 36.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Az árverési jegyzőkönyv szerint a II. rendű alperes mint önálló bírósági

végrehajtó közreműködésével az ingatlant 2004. március 24. napján 5.630.000 forint vételáron Nacsóné Fodor Erika megvásárolta.

A kártérítési követelés elévülésének vizsgálata során alapvető kérdés a kár bekövetkezte időpontjának meghatározása és az elévülés megszakadását, illetve nyugvását előidéző tények felderítése.

Az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta és hívta fel a felperest 2018. június 7. napján tartott tárgyaláson (10.P...../2018/3. számú jegyzőkönyv) arra, hogy nyilatkozzon arról, hogy az alperesek elvülési kifogását miért nem tartja alaposnak, és milyen jogcímen érvényesíti kártérítési igényét az egyes alperesekkel szemben. A jegyzőkönyvben foglaltak szerint a felperes azt is vállalta, hogy bemutatja a keresetlevelében hivatkozott kölcsönszerződéseket, a vállalkozási hitelével kapcsolatos okiratokat, a végrehajtási kifogását és annak elbírálását tartalmazó dokumentumokat. A felperes a bírósági felhívásnak azonban nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság – a felperes bizonyításának hiányában – helyesen járt el, amikor a felperes által sem vitatott I. rendű alperesi nyilatkozatot vette alapul a felperes I. rendű alperessel szemben fennálló kártérítési követelése elévülésének kezdő időpontja meghatározásakor. Az azt tartalmazta, hogy 2005. augusztus 9. napján az ingatlanra új tulajdonost jegyeztek be, és jelen peres eljárás megindításáig a felperes az I. rendű alperessel szemben nem támasztott igényt. Ebből következően az állapítható meg, hogy a 2005. augusztus 9. és 2010. augusztus 9. közötti időszakban, és azt követően sem érvényesített igényt a felperes az I. rendű alperessel szemben, így keresetét az I. rendű alperessel szemben az elévülési időn túl terjesztette elő.

Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes 2016. május 8. napján előterjesztett keresete a II. rendű alperessel szemben is elkésztett, és a felperes feljelentésének időpontját az elévülés kezdő időpontjaként nem lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság indokolását az ítéletábra annyival egészíti ki, hogy az iratanyagban fellelhető a Pest Megyei Bíróság 2011. október 24. napján kelt, 24.B...../2011/25. számú ítélete, amelyben dr. T.T. vádlottat a bíróság a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette, és a felperes által előterjesztett polgári jogi igényt elutasította. Az ítélet 4. és 5. oldala az alábbiakat rögzíti: „felperes nevépótmagánvádló 2004. május hó 14. napján kelt és 2004. május hó 20. napján érkezett végrehajtási kifogásában sérelmezte, hogy az ingatlan értékének becslésére nem került sor, és ez alapján a bíróság az árverést érvénytelenítse. A Szentendrei Városi Bíróság 2004. június hó 28. napján meghozott 1411-2.Vh..../2000/7. számú határozatával felperes nevépótmagánvádló, mint adós végrehajtási kifogását elutasította. felperes nevépótmagánvádló a fentebb írt bírósági határozattal szemben a 2004. július hó 14. napján kelt fellebbezéssel élt. A fellebbezés nyomán eljáró Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 5.Bkf...../2004/2. szám alatti, 2005. január hó 17. napján meghozott végzésével az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta.”

A rendelkezésre álló iratok alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy a felperes II. rendű alperessel szemben fennálló követelése elévülésének kezdő időpontja a Pest Megyei Bíróság 24.B...../2011/25. számú ítéletében rögzített 2005. január 17. napja volt, amikor a felperes végrehajtási kifogásának tárgyában a másodfokú bíróság is döntést hozott. A 2005. január 17. és 2010. január 17. közötti időszakban a felperes nem lépett fel igényérvényesítéssel a II. rendű alperessel szemben. A felperes 2009. október 15-én feljelentést tett ismeretlen tettesek ellen különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt, azonban a felperes a polgári jogi igényét a büntetőeljárásban az elévülési idő letelte után, 2011. március 28. napján terjesztette elő, így az az elévülést már nem szakította meg.

Alapítványul hívatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy a követelése azért nem évült el, mert N.F.E. ellen tulajdonjogi pert indított 2011-ben a Pest Megyei Bíróságon (6.P...../2011/3.) és az elévülés bármilyen, követelés érvényesítésére irányuló cselekménnyel megszakad, abban az esetben is, ha a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja. Jelen perben ez a tény azért nem bír relevanciával, mert a felperes keresetét az elévülési időn túl terjesztette elő, és a pert nem az I. és II. rendű alperesek ellen indította meg. Az ítéletábla megjegyzi, hogy a keresetlevél előterjesztése csak abban az esetben alkalmas az elévülés megszakadása jogkövetkezményének kiváltására, ha annak alapján az elévüléssel érintett követelés tárgyában a célzott eljárás ténylegesen megindul és abban a bíróság érdemi döntést hoz. (BH2017.51.)

Kellő alap nélkül sérelmezte a felperes azt is, hogy az elévülés azért szakadt meg, mert jelen perben nem az alperes személye, hanem a per tárgya az irányadó. Egységes a bírói gyakorlat abban is, hogy az elévülés megszakítására csak olyan írásbeli felszólítást tekint alkalmasnak, amely kellően konkrét és egyértelműen beazonosítható módon tartalmazza az érvényesíteni kívánt igényt, és tartalmazza azokat az adatokat, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést kétségtelenül azonosítani tudja.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg a felperes követelésének elévülését mindkét alperessel szemben, keresetet elutasító döntése helyes volt. A Fővárosi Ítéletábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a fentebb ismertetett részben eltérő indokokkal - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az I. rendű alperes oldalán felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek megállapítása során a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés c) pontját és (6) bekezdését vette figyelembe. Az I. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíja megállapítása során a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységet értékelte, azt a tényt, hogy a jogi képviselő a másodfokú eljárásban egy egy oldal terjedelmű fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, és az ítéletábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

A Fővárosi Ítéletábla a fellebbezést a Pp. 256/A §-a (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2019. május 7.

Dr. Lesenyey Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

